

POSTANOWIENIE

Dnia 24 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z wniosku M. P. i W. P.
przy uczestnictwie L. P., M. P., J. J., Ł. J. i Gminy Miejskiej K.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy W. P.
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 15 października 2019 r., sygn. akt II Ca (...),

1. odrzuca skargę kasacyjną

2. zasądza od W. P. na rzecz J. J. kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawca W. P. w skardze kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z 15 października 2019 r. wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, ewentualnie orzeczenie co do istoty sprawy przez wskazanie, że w sprawie doszło do zasiedzenia przez wnioskodawców przygranicznych pasów gruntu w zakresie określonym w skardze.

W odpowiedzi na skargę uczestnik postępowania J. J. wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, względnie jej oddalenie oraz

zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. wskazanie, czy orzeczenie, od którego jest wniesiona skarga, zostało zaskarżone w całości czy w części (pkt 1), a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (pkt 3). Skarżący - wbrew jednoznacznej treści art. 398⁴ § 1 pkt 1 k.p.c. - w ogóle nie określił zakresu zaskarżenia, nie precyzując, czy postanowienie Sądu Okręgowego zostało zaskarżone w całości czy w części. Kwestia ta nie jest bez znaczenia, bowiem Sąd Okręgowy częściowo uwzględnił apelację wnioskodawców, a więc także skarżącego, i zmienił postanowienie Sądu Rejonowego. W takiej sytuacji skarżący, aby nie narazić się na odrzucenie skargi w części, w jakiej postanowienie Sądu Okręgowego jest dla niego korzystne, powinien wskazać zaskarżoną część orzeczenia Sądu II instancji. Skarżący jednak tego zaniechał.

Tymczasem określenie zakresu zaskarżenia powinno być bardzo precyzyjne i nie może budzić wątpliwości, bowiem wyznacza ono granice zaskarżenia i wraz z podstawami kształtuje zakres rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana, aby nie stwarzała żadnych wątpliwości interpretacyjnych, a zakres zaskarżenia i jego wnioski nie mogą być określane przez Sąd Najwyższy na podstawie wykładni użytych przez skarżącego sformułowań. Znaczenie tych wymagań i bezwzględny obowiązek precyzji w oznaczaniu zakresu zaskarżenia i wniosków skargi powoduje, że braki skargi w tym zakresie nie podlegają usunięciu w ramach procedury naprawczej stosowanej przy usuwaniu braków formalnych (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 czerwca 2016 r., IV CSK 796/15).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną i stosownie do art. 520 § 2 k.p.c. oraz § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.) obciążył skarżącego kosztami postępowania kasacyjnego.

ke